

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 2. Egregio S. Mat. nostræ Theresiæ testimonio, alijsque etiam
Sanctorum Patrum dictis eadem doctrina confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Id ipsum strictissimis etiam verbis statuitur Exod. 32. num. 27. vbi tale præceptum habetur: *Occidas vnusquisque fratrem, & amicum, & proximum suum.* Quod explicans D. Ambr. epist. 56. sic inquit: *Quod occidi fecit à proximo proximos: filios à parentibus, à fratribus fratres, præceptum eiusdems, quia præferenda est religio necessitudini, pietas propinquitati, ea est enim vera pietas, que proponit diuina humanis, perpetua temporalibus, vt contemplatione, ac amore reuoluentia diuina perimeretur omnis affectus necessitudinis.*

Plura alia his similia Scripturæ, & S. Patrum testimonia adducere possemus, in quibus filiorum, parentum, & propinquorum affectus in sensu dicto resecari strictissimè iubetur, ea tamen consulto amittimus, quia ex dictis satis superque constat, quam utilis, & necessaria ac Scripturæ sacræ, & SS. Patrum doctrinæ conformis sit propositio nostri Mystici Doctoris, in qua id ipsum edocetur, nimiusque affectus erga filios, maritum, & vxorem damnatur, eo quod incertum est, an ipsi Deo grati exsistant, vel futuri sint, nec ne.

§. II.

Egregio S. Mat. nostræ THERESIÆ testimonio alijsque etiam SS. Patrum dictis eadam doctrina confirmatur.

Ceterum non possumus non pro huius doctrinæ maiori confirmatione celebre quoddam testimonium S. Matris nostræ THERESIÆ adducere, quod habetur l. 3. suarum foundationum c. 7. vbi foundationem Monasterij oppidi Alba describens refert, quod cum fundatrix eiusdè monasterij, quæ appellabatur Theresia de Laiz summopere desideraret filios sibi à Deo concedi, nihilominus tale accipit à Deo responsum: *Noli velle prolem, nam condemnaberis.*

Et vt testimonium hoc melius perpendatur ipsamet THERESIÆ nostræ verba referre placuit: *Sobolem vt à Domino obtineret, per magnis id deuotionibus & precibus ipsa cõtendebat; hanc autem vt desideraret, non alia eam impellibat ratio, quam vt se vita defuncta, heres superspiceret, qui suo nomine Maiestatem illius continenter laudaret, & mihi quoque retulit, nunquam se in prole petenda aliud quid, quam dixi spectasse. Est namque mulier veritatis amantissima, christianis virtutibus & religione insignis. Hoc ergo desiderium cum multis annis haberet, & illud B. Andrea Apostolo commendaret, quem secundare steriles vreros didicerat, post multas preces & deuota exercitia in hunc finem assumpta quadam nocte cum in lecto iaceret, talis ad eam vox facta est: *Noli velle prolem; nam condemnaberis, &c.**

Hoc ergo testimonio iustificè comprobatur Ven. N. IOANNIS doctrina, si enim hæc mulier, quantum vis solius Dei gloriã intenderet, tamen desiderans filios, re vera desiderabat id quod suæ damnationis causa futurum erat, quis non videat, quam utilis, & necessaria sit Mystici nostri Doctoris doctrina, nimium desiderium filiorum, complacentiamque in marito, & vxore damnans, eo quod fere temper incertum sit, an exinde maior Dei gloria, animarumque utilitas prouentura sit, nec ne.

Vnde D. Hieron. lib. 1. contra Iouinianum postquam retulerat paruum vtilitatem, quam exceperat Samuel ex filijs suis, qui nequaquam eius virtutis hæredes fuerunt,

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
.129

meritò reprobatur desiderium, quo plures optant sibi filios à Deo concedi, cum desolantur prohi futuri sint, & ita sic eleganter loquitur. Heredem desideravit hominem, coheres Christi? & optabit liberos, nepotumque serio delectabitur, quos forsitan sit occupaturus. Amicus filius? Cum legamus Moysen, & Samuelem filijs suis alios protulisse, nec putasse liberos, quos valde de Domino displicere. Et in c. i. epist. ad Titum sic de eadem re loquitur: Samueli quocumque talis fuit, ut inuocaret Dominum, & Dominus exaudiret eum, & in tempore in his plurius hymis impetraret, habuit filios, qui declinauerunt post auariciam.

Quod etiam rectè notauit D. Chrysostomus himil. 9. in Matth. sic inquit: Quid filios Samuelis necessitudo inuit parentis, cuius non fuerunt virtutis heredes? Quid Moysi liberum aeterna profuit cura iustitia, cuius eis non successit imitatio? & Optimè de hac eadem re dixerunt Ambros. in epist. ad Rom. c. i. & Philo. Hebraeus lib. de temulentia, pluresque alij Sancti Patres, quorum testimonia, prolixitatis euitandæ gratia, omittimus, solumque addimus ipsiusmet Spiritus sancti testimonium Ecclesiast. c. n. 4. ibi: Pater est mori sine filijs, quam relinquere filios impios, &c.

10. Ex dictis ergo rectè concluditur, meritò Mysticum nostrum Doctorem docuisse non esse multum desiderandos filios propter prædictam incertitudinè, & idèò nequaquam matrimonium eiusque fructum damnat, sed solum nimitatem affectus erga filios, uxorem, aut maritum. Cui consonat doctrina S. Mat. nostræ THERESIE in lib. viz perfectionis c. i. vbi de desiderio huiusmodi rerum temporalium loquens, sic inquit: Non sic charissime, non sic, non est iam tempus ad parui momenti negotia cum Domino pertractanda. Sane, nisi ad humanam infirmitatem, qua libenter in omnibus iuuari gaudet (& bene quidem si modo ipse aliquid hic possumus) respectum haberem, quam vellem ipsi persuadere possem, non esse hæc huiusmodi, qua tam sollicitè & affectuose in hoc S. Iosephi monasterio commendati Deo debeant, &c. Vbi sapientissimus Magister Luisus Legionensis hanc apponit Marginalem notam: Dicere vult, eos qui paupertatem profitentur, sollicitè & anxie aliorum voluntates sibi lucrari non debere, ut elemosinas ipsis conferant. Ex quibus omnibus doctrina huius propositionis satis superque elucidata, & confirmata manet.

C A P V T IX.

*Elucidatur nona propositio, Sanctorumque Patrum,
ac illustrium Doctorum testimonijs cor-
roboratur.*

1. SEquituriam nona propositio, quæ habetur in lib. 3. Ascensus Montis Carmeli cap. 34. vbi agens Mysticus noster Doctor de cultu imaginum sic loquitur.

Spiritualis ac deuota persona, in inuisibili præcipuum suam reponit deuotionem, paucisq; imaginibus & virtutibus, utq; præsertim, qua plus diuini quàm humani pre se ferunt: respiciendo & seruando eas, sequè ipsam eam iuxta alterius potius sæculi schema, & formam, & iuxta Sanctorum